

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Zdeňka Konečného a soudců JUDr. Ludmily Šudomové a Mgr. Radky Nekudové Hajdové v právní věci

žalobce: **Š. K.**, narozený dne XXXXX
bytem XXXXX č.p. XXXXX
zastoupený advokátem JUDr. Radkem Kellerem
se sídlem Jaselská 23, Brno

proti
žalované: **M. E.**, narozená dne XXXXX
bytem XXXXX
zastoupené advokátkou JUDr. Ivou Petrovou
se sídlem Skopalíkova 11, Brno

o částku 540 000 Kč, o odvolání žalobce proti rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 18. září 2017, č.j. 15 C 315/2014-200,

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně se **potvrzuje**.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Odůvodnění:

1. Rozsudkem soudu I. stupně ve výroku I. byl zamítnut návrh, aby žalovaná byla uznána povinnou zaplatit žalobci částku 540 000 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku. Ve výroku II. pak bylo rozhodnuto, žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení a ve výroku III. pak žalobce byl uznán povinným zaplatit České republice na účet Městského soudu v Brně na znalečném 8 499 Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku.
2. Proti tomuto rozsudku podal odvolání žalobce a ve svém odvolání uvedl, že soud I. stupně opakovaně rozhodl tak, že nesprávně zjistil skutkový stav věci, když opomenul tvrzení a námítky žalobce, a to zejména ohledně žalovanou uplatňovaných investic, zákonných ustanovení a judikatury a věc tedy právně nesprávně posoudil. Rozhodnutí soudu dle názoru žalobce je nepřesvědčivé, netvoří co do odůvodnění jednotný logický celek s rozhodnutím o zrušení práva nájmu a členství k předmětnému bytu. Pokud jde o odůvodnění, má žalobce za to, že jde o překvapivé rozhodnutí i odůvodnění, soud I. stupně správně použil normu, a to občanský zákoník účinný do 1. 1. 2014, citoval i § 150 odst. 4 obč. zák., avšak nesprávně jej aplikoval, resp. vůbec fakticky neaplikoval na předmětnou věc. Dle ust. § 150 odst. 4 o.s.ř. nedošlo-li od tří let od zániku společného jmění manželů k jeho vypořádání dohodou, nebo nebyl-li do tří let od jeho zániku podán návrh na jeho vypořádání rozhodnutím soudu, platí ohledně movitých věcí, že se manželé vypořádali podle stavu, v jakém každý z nich věci ze společného jmění manželů pro potřebou svou, své rodiny a domácnosti výlučně jako vlastník užívá. O ostatních movitých věcech a nemovitých věcech platí, že jsou v podílovém spoluvlastnictví a že podíly obou spoluvlastníků jsou stejné, totéž platí přiměřeně o ostatních majetkových právech, pohledávkách a závazcích manželům společných. Dále poukázal ve svém odvolání žalobce na rozhodnutí ve věci Městského soudu v Brně, č.j. 15 C 296/2007-243, kdy bylo jasné konstatováno soudem, že účastníci se stali za trvání manželství společnými nájemci a členy družstva u předmětného bytu XXXXX. Toto tzv. ostatní majetkové právo manželům společné pak se vypořádává dle zásad pro vypořádání podílového spoluvlastnictví § 142 zákona č. 40/1964 Sb., a to se závazným východiskem, že podíly obou účastníků jsou stejné. V tomto směru poukazoval žalobce na judikaturu Nejvyššího soudu. Soud I. stupně však shora uvedené zákonné normy a judikaturu, co do způsobu vypořádání, nerespektoval. Dále ve svém odvolání poukázal žalobce, že žalovaná neprokázala, že do předmětného bytu na ul. XXXXX za trvání manželství, tj. od 20. 3. 1992 do 29. 3. 2001, vnesla prostředky ze svého výlučného majetku a ani jejich konkrétní výši. Společný nájem bytu XXXXX a členství v bytovém družstvu vznikly účastníkům za trvání manželství a žalovaná i soud směřují investice do bytu na XXXXX a XXXXX, resp. i údajné žalovanou vynaložené investice před, za trvání manželství a po něm. Žalobce také poukázal na to, že cena předmětného družstevního bytu XXXXX dle znaleckého posudku, který byl zpracován dne 7. 5. 2013, činila 1 080 000 Kč, přičemž návrh žalobce na vypořádání zní na 1/2 z této částky. Z těchto důvodů pouhý odkaz soudu na patrný rozpor s dobrými mravy a okolnosti případu nemůže jako důvod zamítnutí návrhu žalobce obstát. Žalobce dále poukázal, že v minulosti podala žalovaná návrh na vypořádání společného jmění manželů, tehdy BSM, ovšem tento návrh vzala zpět, a to v návaznosti na svou trestnou činnost ve vztahu k žalobci a předmětnému bytu, kdy došlo k zfalšování podpisu na dohodě rozvedených manželů z 31. 8. 2003 a řízení o vypořádání SJM (BSM) tak bylo zastaveno a uplatnilo se ust. § 150 odst. 4 OZ. Rozhodnutí soudu tedy není přesvědčivé, nereflextuje na konstantní judikaturu Nejvyššího soudu a z těchto důvodů navrhl žalobce, aby rozsudek soudu I. stupně byl zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení, event. nechť je rozsudek soudu I. stupně změněn tak, že žalobě žalobce bude vyhověno.
3. K odvolání žalobce se vyjádřila žalovaná. Poukázala na celou anabázi daného řízení, s tím, že zejména manželství účastníků bylo uzavřeno 20. 3. 1992 a rozsudkem Městského soudu v Brně, sp.zn. 36 C 144/2000, který nabyl právní moci dne 29. 3. 2001, bylo manželství rozvedeno. Navíc, od srpna 1999, jak vyplynulo z rozvodového řízení, spolu účastníci fakticky nežijí a nevedou společnou domácnost. Téměř okamžitě po právní moci rozsudku o rozvodu byla řešena mezi

účastníky otázka vypořádání SJM, přičemž ze strany žalobce byl zaslán návrh v tom směru, že žalobce navrhoval, že se stane výlučným vlastníkem automobilu Škoda Felicia, počínaje právní mocí rozsudku zůstane manželka výlučnou nájemkyní družstevního bytu na ul. XXXXX v Brně, manžel je vlastníkem chaty v XXXXX, včetně investic, které byly za trvání manželství ze společných finančních prostředků hrazeny. Tímto vypořádáním považoval žalobce podíly za vyrovnané. Žalovaná nadále trvá na tom, že 31. 8. 2003 podepsal žalobce dohodu o vypořádání SJM za přítomnosti paní Ž., v uvedený den si také odstěhoval všechny své věci. Je pravdou, že bylo zahájeno trestní stíhání ve věci falšování podpisu na uvedené dohodě, žalovaná byla za toto postihnuta, přičemž pokud jde o trestní věc, nebyl zde vypracován znalecký posudek. Návrh na vypracování znaleckého posudku byl učiněn až v tomto řízení. Odborné vyjádření ohledně pravosti podpisu Ing. Miroslavem Bílkem bylo takové, že podpis je obtížněji zpracovatelný, jsou podobné a shodné znaky. Přesto došel k závěru, že podpis žalobce není jeho pravým podpisem. Až po tomto odborném vyjádření se začal žalobce zajímat o zrušení práva společného nájmu. Využil situace, kdy tvrdí, že dohodu o vypořádání SJM nepodepsal, v čemž vidí možnost bezdůvodného obohacení. 5. 12. 2007 podal žalobce návrh na zrušení práva společného nájmu, přičemž tato věc byla vedena pod sp.zn. 15 C 296/2007 u Městského soudu v Brně, původně žádal žalobce, aby se stal výlučným nájemcem a členem družstva, posléze došlo ke změně žalobního návrhu, a to 12. 6. 2013 s tím, že bylo zřejmé, že s ohledem na zásluhovost pořízení bytu se nemůže stát žalobce výlučným nájemcem bytu a členem družstva a tento změněný petit pak zněl tak, že výlučným nájemcem předmětného bytu a členem družstva bude nadále žalovaná a zároveň byl návrh rozšířen o požadavek žalobce vůči žalované na zaplacení částky 540 000 Kč. Dále pak poukázala žalovaná, že nelze přehlédnout, že ve věci probíhalo řízení o vypořádání SJM, kdy žalovaná vzala dne 7. 12. 2004 svůj návrh zpět, řízení bylo se souhlasem žalobcem zastaveno a žalobce tedy mohl již v rámci tohoto řízení tvrdit, že je třeba vypořádat hodnotu členských práv a povinností k družstevnímu bytu, mohl se proti usnesení v řízení podat odvolání, nemusel s ním souhlasit. Žalovaná má za to, že toto vše svědčí o tom, že žalobce podepsal dohodu o vypořádání SJM dne 31. 8. 2003. Dále pak uvedla, že poté, co byl zrušen původní rozsudek v této věci krajským soudem a věc byla vrácena soudu I. stupně k dalšímu řízení, provedl soud I. stupně dokazování ohledně zásluhovosti a dokladů o zaplacení družstevního bytu s tím, že bylo prokázáno, že před uzavřením manželství žalovaná, coby M. N., uzavřela dne 6. 12. 1991 se S.N. půjčku na částku 155 000 Kč, dále s Českou spořitelnou smlouvu o půjčce na částku 60 000 Kč. Před uzavřením manželství zaplatila členský podíl, základní členský vklad a byla rozhodnutím družstva ze dne 16. 7. 1991 přijata za člena družstva. Členský podíl byl uhrazen dne 9. 12. 1991 částkou 143 500 Kč a žalovaná se tak stala výlučnou nájemkyní a členkou družstva. Jednalo se o byt na ul. XXXXX o velikosti 3 + 1. Žalovaná pak S.N. uhradila půjčenou částku 155 000 Kč, tak, že si s ní vyměnila družstevní byt 3+1 na XXXXX v Brně a získala tak byt 1+1 na ul. XXXXX v Brně. Částka 155 000 Kč byla tak uhrazena zápočtem s ohledem na větší byt, který žalovaná paní N. poskytla. Na pořízení bytu 1+1 na ul. XXXXX v Brně nebyly použity žádné finanční prostředky ze SJM. Nájemní smlouva byla pak uzavřena již za trvání manželství a právo společného nájmu vzniklo pouze z titulu platného občanského zákoníku. Do bytu nebyly ani investovány žádné finanční prostředky, což se nedá říci o nemovitosti žalobce v XXXXX, kterou v průběhu tohoto řízení žalobce účelově převedl na své dvě dcery, aby měl možnost žádat o osvobození od hrazení soudních poplatků. Žalovaná byla po celou dobu v dobré víře. Žalobce, jak správně zhodnotil soud I. stupně, jednal v rozporu s dobrými mravy. Dle názoru žalované pak žalobce účelově neřešil byt a ostatní majetek, aby uplynula tříletá lhůta k vypořádání SJM, žalovaná tak nemohla využít judikaturu dovolacího soudu v souvislosti s odklonem od principu rovnosti podílů, tzv. disparitu podílů. Že vypořádací podíl při vypořádání společného jmění manželů nemusí být v zásadě totožný, nýbrž může být modifikován dohodou manželů či soudem v rámci soudního vypořádání SJM k možnosti modifikace rozhodnutím soudu je k dispozici i judikatura Nejvyššího soudu, kterou vyjmenovala v rámci svého vyjádření k odvolání žalobce. Závěrem pak podotkla žalovaná, že k nabytí majetku značné hodnoty došlo díky činnosti žalované ještě před vznikem manželství, za této situace by soud v řízení o vypořádání

SJM shledal míru disparity vypořádacích podílů v souvislosti se zásluhovostí na nabytí společného majetku a rozhodl by dle citované ustálené judikatury dovolacího soudu ve prospěch žalované. Soud I. stupně správně vyhodnotil, že přiznání jakékoliv náhrady žalobci by bylo v rozporu s dobrými mravy a rozhodl tak, že žaloba byla zamítnuta. Z těchto důvodů navrhla žalovaná, aby rozsudek soudu I. stupně byl jako věcně správný potvrzen.

4. K tomuto vyjádření žalované k odvolání žalobce se ještě vyjádřil žalobce a opětovně poukázal na argumenty, které uváděl již během řízení i v rámci svého odvolání. Poukázal na rozsudek sp. zn. 15 C 296/2007 Městského soudu v Brně s tím, že tento nabyl právní moci dne 14. 2. 2014 a bylo rozhodnuto, že právo společného nájmu předmětného družstevního bytu účastníků se zrušuje, jako člen družstva a výlučný nájemce bytu bude nadále žalovaná. Otázka vypořádání pak byla vyloučena k samostatnému projednání a v této věci tedy měl být soud vázán i svým původním rozhodnutím o zrušení práva společného nájmu a členství a způsobu vypořádání, jak jej upravuje zákon i soudní judikatura. Soud prakticky nerespektoval svůj předchozí rozsudek, ani způsob vypořádání, kdy podíly obou spoluvlastníků mají být stejné a žalobci zcela upřel právo na vypořádání, když žalobu zamítl. Soud měl přitom provést vypořádání členského podílu žalobce dle stavu bytu k datu 14. 2. 2014 dle obvyklých cen, znalecký posudek byl ale zpracován k datu 7. 5. 2013, obvyklá cena družstevního bytu pak byla stanovena 1 080 000 Kč. Žalobce také poukázal na to, že žalovanou tvrzené výlučné vnosy vynaložené na BSM do rozvodu, které neuplatnila žalovaná k vypořádání v řízení o vypořádání BSM do tří let od zániku BSM, tj. do 29. 3. 2004, tyto již nelze vypořádat a nárok na jejich vypořádání zanikl v této lhůtě, tj. 29. 3. 2004 a námitku promlčení žalobce opakovaně v řízení před soudem I. stupně vznášel a vznáší, soud však ji nezohlednil a tyto vnosy žalované zohlednil, ač je zohlednit neměl. Dále také poukázal žalobce opakovaně na trestnou činnost žalované s tím, že žalovaná na žalobci se dopustila úmyslného trestného činu podvodu, za který byla rozsudkem Městského soudu v Brně, č.j. 95 T 112/2007, s právní mocí 22. 4. 2008, pravomocně odsouzena právě v souvislosti s předmětem bytu, kdy zfalšovala listinu Dohodu rozvedených manželů o zániku společného nájmu družstevního bytu, garáže, společného členství v družstvu, datovanou 31. 8. 2003. Tento rozsudek je přitom pro soudy závazný, včetně závěrů, že došlo k zfalšování podpisu na uvedené dohodě. Žalobce ještě doložil rozsudek Nejvyššího soudu ČR, sp.zn. 22 Cdo 354/2015, z 8. 7. 2015. Na základě všech těchto skutečností tedy opakovaně navrhl, aby rozsudek soudu I. stupně byl zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení, v tomto případě necht' je věc přidělena jinému soudci, event. aby Krajský soud v Brně změnil rozsudek soudu I. stupně, a to tak, že vyhoví žalobnímu návrhu žalobce.
5. Odvolací soud přezkoumal napadené rozhodnutí soudu I. stupně a řízení mu předcházející a dospěl k závěru, že odvolání žalobce není důvodné.
6. Soud I. stupně zjistil dostatečným způsobem skutkový stav a vyvodil i správný právní závěr, pokud nárok žalobce posoudil jako v rozporu s dobrými mravy. Aniž by odvolací soud chtěl zpochybnit judikaturu Nejvyššího soudu a právní nárok žalobce, je nutno vždy zohlednit i to, aby rozhodnutí bylo nejen v souladu se zákonem, ale i spravedlivé a v souladu s dobrými mravy. Pokud žalobce poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího soudu, tato je samozřejmě odvolacímu soudu známa, a pokud se týká například naposled předloženého rozhodnutí sp.zn. 22 Cdo 354/2015, na základě kterého mj. poukazuje žalobce na oprávněnost svého nároku, pak toto odvolací soud rozhodně nezpochybňuje, nicméně v daném rozhodnutí ani v dalších judikátech není řešena otázka z hlediska posouzení dobrých mravů. Pokud soud I. stupně v závěru svého rozhodnutí uvedl, že je patrný rozpor s dobrými mravy dle ust. § 3 obč. zák., účinného do 31. 12. 2013 i dle § 1 odst. 2 zákona č. 89/2012 Sb., účinného od 1. 1. 2014, a § 2 odst. 3 tohoto zákona, neboť výklad a použití právního předpisu nesmí být v rozporu s dobrými mravy a osoby si mohou ujednat práva a povinnosti, ovšem jsou zakázána ujednání porušující dobré mravy, pak s tímto závěrem odvolací soud se ztotožňuje. Ze spisu odvolací soud zjistil a vzal za prokázané, že žalované na základě návrhu bytové komise ze dne 8. 1. 1992 bylo rozhodnutím ze dne 10. 1. 1992, přidělen třípokojevý byt na sídlišti Brno – Bystrc, přičemž z tohoto rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že na základě

výzvy družstva uhradila žalovaná dne 9. 12. 1991 zálohový podíl ve výši 143 500 Kč. Z dalších dokladů pak vyplývá to, jakým způsobem byl uhrazen tento členský podíl i další platby, vše bylo učiněno ze strany žalované ještě před uzavřením manželství s žalobcem a žalobce v žádném případě nedoložil, že by se na těchto platbách jakýmkoliv způsobem podílel. Je pravdou, že došlo k uzavření nájemní smlouvy pak již za trvání manželství, a to až 2. 9. 1992, pokud jde o třípokojový byt na ul. XXXXX, v té době byli již účastníci tohoto řízení manželé, neboť manželství uzavřeli dne 20. 3. 1992, nicméně sňatkem vzniklo právo společného nájmu bytu, pokud jde o byt v Brně – XXXXX, nikoliv však společné členství v družstvu, kdy i nadále dle platných zákonných předpisů byla žalovaná výlučnou členkou SBD XXXXX. Následně pak žalovaná za již účasti žalobce vyměňuje tento třípokojový byt na XXXXX v Brně za byt jednopokojový s p. S.N. a dohoda o výměně bytů byla schválena 16. 12. 1992. Žalobce tedy svůj nárok na vyplacení poloviny hodnoty členského podílu ve výši 540 000 Kč uplatňuje z toho důvodu, že na základě dohody o výměně bytu již za trvání manželství žalobce a žalované získali oba společný nájem k jednopokojovému bytu na XXXXX a vzniklo i společné členství v družstvu. Nicméně věc je nutno podat v širších souvislostech. Je pravdou, že z rozvodového spisu 6 C 144/2000 bylo zjištěno a prokázáno, že manželství bylo uzavřeno 20. 3. 1992, právní moci rozvod nabyt 29. 3. 2001. Nicméně v rámci tohoto řízení bylo prokázáno, že společná domácnost byla vedena do srpna 1999, když i předtím, jak vyplývá ze stanoviska jak žalobce, tak žalované v rámci tohoto rozvodu, účastníci spolu téměř nebydleli, neboť žalobce byl vlastníkem, a to výlučným, nemovitosti v XXXXX, kde bydlel a nemohli se sjednotit účastníci na tom, zda budou bydlet v XXXXX či Brně. Je pravdou, že skutečně, pokud jde o uzavření dohody po rozvodu manželství účastníků o dalším užívání předmětného bytu na XXXXX v Brně, došlo k trestnému činu ze strany žalované, byť tato to v rámci svého vyjádření k odvolání zpochybňuje, nicméně za toto byla pravomocně odsouzena, s tím, že došlo k falšování podpisu. Tedy, lze uzavřít, že nedošlo k dohodě o dalším užívání předmětného družstevního bytu ani k tomu, kdo bude dále výlučným členem SBD XXXXX, nicméně právě na základě těchto skutečností ve spise sp. zn. 29 C 157/2006 bylo určeno, že vlastníkem je SBD XXXXX, právní moci tento rozsudek nabyt 25. 1. 2011. Ze spisu sp.zn. 15 C 296/2007 pak vyplývá, že byl podán návrh na zrušení práva společného nájmu předmětného bytu, kdy původně žalobce se domáhal, že bude on výlučným členem družstva a nájemcem předmětného bytu, avšak ke skutečnosti, že nepopřel, že je vlastníkem nemovitosti v XXXXX a s ohledem na princip zásluhovosti získání bytu na XXXXX, žalobce změnil svůj žalobní návrh, a to až během řízení podáním ze dne 12. 6. 2013, kdy navrhl změnu tak, že výlučnou nájemkyní bytu na XXXXX v Brně bude žalovaná, rovněž tak výlučnou členskou SBD XXXXX a návrh ještě rozšířil o svůj požadavek na vyplacení poloviny hodnoty členského podílu, kdy požadoval částku 540 000 Kč, a to na základě znaleckého posudku, který byl v rámci řízení učiněn ohledně hodnoty předmětného bytu v Brně, XXXXX. Lze tedy shrnout závěrem, že pokud se týká získání bytu v Brně na XXXXX, tento účastníci získali na základě výměny bytu na XXXXX v Brně, který však získala žalovaná ještě před manželstvím s žalobcem a ze svých výlučných prostředků. Žalobce se na získání tohoto původního bytu na XXXXX v Brně nepodílel ani organizačně ani finančně. Nakonec žalobce ani nedoložil, že by se nějak finančně jakkoliv podílel na obstarání bytu na XXXXX v Brně, když navíc došlo ke směně bytu, na jehož získání se podílela výlučně žalovaná, a to bytu třípokojového, za nynější byt na XXXXX, kdy tento byt je pouze jednopokojový. Žalobce také vůbec neprokázal, že by vložil jakékoliv prostředky finanční do jednopokojového bytu v Brně na XXXXX, svůj nárok uplatňoval až řadu let po rozvodu manželství, neboť manželství bylo pravomocně rozvedeno v roce 2001, nárok uplatňuje rozšířením návrhu až v roce 2013, přičemž nelze ani pominout to, že z rozvodového spisu vyplývá zcela jednoznačně, že účastníci spolu prakticky příliš nežili a nebydleli a fakticky od srpna 1999 došlo k úplnému skončení jakéhokoliv soužití či společného bydlení. Žalobce bydlel nadále ve své nemovitosti v XXXXX, žalovaná pak v bytě na XXXXX. Pokud žalobce poukazoval na tu skutečnost, že po rozvodu manželství podávala žalovaná návrh na vypořádání tehdy BSM a posléze návrh brala zpět, je nutno podotknout, že žalobci nic nebránilo v tom, pokud si byl jistý svým nárokem, aby návrh na vypořádání BSM, nyní SJM, podal on. Což

neučinil, nebo alespoň nic takového netvrdil. Žalobce se tedy sám nikterak nepříčinil na získání předmětného bytu v Brně na XXXXX a navíc uplatnění nároku na vypořádání členského podílu řadu let po rozvodu manželství účastníků i s ohledem na věk žalobkyně, která nemá jinou možnost bydlení, na rozdíl od žalobce, je důchodkyní, by znamenalo v případě nemožnosti splatit požadovanou částku, že by žalovaná mohla přijít o jedinou možnost bydlení, neboť nebylo v celém řízení prokazováno to, že by žalovaná snad měla nějakou jinou možnost bydlení.

7. Na základě všech těchto skutečností proto odvolací soud rozsudek soudu I. stupně jako věcně správný potvrdil (§ 219 o.s.ř.), když shodně tak, jak soud I. stupně, celý právní nárok žalobce posoudil také s ohledem na otázku dobrých mravů. Postup žalobce jednoznačně odvolací soud považuje za rozpor s dobrými mravy, neboť jak již bylo uvedeno, byt v Brně na XXXXX získali účastníci pouze přičiněním ze strany žalované, která dala k dispozici svůj byt v Brně, XXXXX, přičemž šlo o byt daleko rozměrnější, třípokojový, a došlo ke směně za nynější projednávaný byt jednopokojový; žalobce sám se vůbec o nic nezasloužil. Rovněž nebylo prokázáno, že by šlo o nějaké dlouhotrvající manželství mezi účastníky, když fakticky sňatek byl uzavřen v roce 1992 a již v srpnu 1999 účastníci zrušili společnou domácnost i bydlení, když i předtím spolu bydleli pouze sporadicky, zejména, pokud jde o byt v Brně, XXXXX. Nelze také odhlédnout, kdy byl podán návrh ze strany žalobce na vyplacení poloviny hodnoty členského podílu, žalobce uplatňuje tento nárok až řadu let po rozvodu manželství účastníků, kdy toto bylo rozvedeno pravomocně v roce 2001, nárok je uplatňován v roce 2013.
8. Výrok o náhradě nákladů odvolacího řízení se opírá o ust. § 224 odst. 1 o.s.ř. a § 150 o.s.ř., kdy odvolací soud posuzuje okolnosti zvláštního zřetele hodné, stejně jak posoudil soud I. stupně, s ohledem na porušení zákona v minulosti ze strany žalované, což byl zfalšovaný podpis žalobce na dohodě o vypořádání práv k předmětnému bytu v Brně, XXXXX, z roku 2003.
9. Pokud jde o výrok o znalečném, pak tento byl rovněž jako věcně správný potvrzen, neboť dle výsledku řízení s ohledem na ust. § 148 odst. 1 o.s.ř. je povinen zaplatit znalečné žalobce.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **j e** dovolání přípustné, jestliže závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak. Dovolání lze podat do dvou měsíců od doručení tohoto rozsudku k Nejvyššímu soudu České republiky, prostřednictvím soudu, který rozhodoval v I. stupni.

Brno 10. října 2018

JUDr. Zdeněk Konečný v.r.
předseda senátu